

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 8132 van 21 februari 2012
in de zaak G/A 203.366/XII-6816**

In zake : Bernard VEEKMANS
 die woonplaats kiest te 3500 Hasselt
 Elfnovemberlaan 12
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Esther Wilderjans
 kantoor houdend te 3583 Beringen-Paal
 Paalsesteenweg 296/1

tegen:

de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN

1. Voorwerp van het beroep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 23 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit nr. 2011/231 van 21 december 2011 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 31 januari 2012.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3. Verzoeker voert in het cassatieberoep een “eerste”, versta enig middel aan, “van machtoverschrijding afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht”, dat luidt:

"De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Raad inzake studievoortgangsbepalingen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden."

4. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is geen orgaan van het actief bestuur, maar een administratief rechtscollege. Het bestreden besluit is geen administratieve rechtshandeling en op het rechtscollege zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de materiële motiveringsverplichting, niet van toepassing.

Het middel, dat van het tegendeel uitgaat, faalt kennelijk naar rechts.

5.1. In de toelichting bij het middel brengt verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet ter sprake. Volgens verzoeker is deze bepaling geschonden omdat de rechter voorbij gaat aan zijn argumentatie dat er bij de nieuwe verbetering van zijn examen fouten werden gemaakt.

5.2. Daargelaten of het volstaat, om als cassatiemiddel ontvankelijk te zijn, de rechterlijke motiveringsplicht niet uitdrukkelijk te vermelden in het middel maar enkel in de toelichting ervan, zij vastgesteld wat volgt.

5.3. Artikel 149 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed, vermeldt een regel die onafscheidbaar is van de opdracht tot berechting van een geschil. De regel geldt voor elk contentieus college. De motivering moet aantonen op welke feiten de rechter steunt en welke gedachtegang hij volgt om zijn beslissing te nemen, zodat die beslissing voor de partijen verstaanbaar en aanvaardbaar is en zij

bovendien kunnen nagaan of zij een rechtsmiddel kunnen aanwenden en zodat de Raad van State in voorkomend geval zijn opdracht als cassatierechter naar behoren kan uitoefenen en nagaan of de wet correct werd toegepast.

Deze bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft evenwel het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet –al ware die redengeving verkeerd of onwettig- die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Wanneer een motivering voorts leidt tot onjuiste gevolgtrekkingen in rechte, levert dit een schending van de wet op maar geen motiveringsgebrek. Het gaat er daarbij ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering –of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven- maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

5.4. In de bestreden beslissing wordt het middel van verzoeker weergegeven, waarna het wordt weerlegd op grond van de vaststellingen dat verwerende partij de examenkopij van verzoeker “heeft verbeterd aan de hand van een verbeter sleutel”, dat de quotering van 9/20 “zeer omstandig wordt gemotiveerd” -“ook op grond van de inhoudelijke juistheid van de antwoorden”- en dat er geen bewijskrachtige elementen zijn voor de bewering dat verwerende partij bij de verbetering een vooroordeel zou hebben gehad. Dit brengt de bodemrechter tot het oordeel “dat de quotering voor het opleidingsonderdeel ‘anatomie en histologie’ afdoende gemotiveerd is”.

Daarmee is aan de vormvereiste van de door artikel 149 van de Grondwet voorgeschreven motiveringsplicht voldaan. Waar verzoeker aangeeft het oneens te zijn met die motivering, staat zulks niet gelijk met een gemis aan redengeving en houdt dit derhalve geen verband met het vormvereiste van artikel 149 van de Grondwet. Het middel is in zoverre, indien ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

6. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dus dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

IV. Verzoek tot het verkrijgen van rechtsbijstand

7.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om hem het voordeel van de *pro deo* toe te kennen.

7.2. Op het verzoek om het voordeel van *pro deo* kan niet worden ingegaan aangezien het artikel 33 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State in het voordeel niet voorziet voor wat de kosten voor het indienen van het beroep betreft.

Er bestaat dan ook geen aanleiding om uitspraak te doen over het verzoek tot het verkrijgen van rechtsbijstand.

B E S L I S S I N G :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Aldus te Brussel verleend, op 21 februari 2012, door:

Geert Van Haegendoren, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door
Silja Doms, griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert van Haegendoren